BIULETYN
Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego

Warszawa, 1 luty 1952 Nr 1 (8) Poz. 1 — 10

TREŚĆ:

ZARZĄDZENIA

Poz. 1 Nr 189 z dnia 31.XII.1951 r. w sprawie zasad rozliczenia między przedsiębiorstwami wykonawczyczymi budowlano-montażowymi, podległymi Ministerstwu Budownictwa Przemysłowego, a zleceniodawcami robót budowlano-montażowych z tytułu kosztów wynikłych z zatrudnienia robotników zamiejscowych.

Poz. 2 Nr 1 z dnia 2.I.1952 r. w sprawie szkolenia kadr robotniczych w zakładach pracy.

Poz. 3 Nr 2 z dnia 4.I.1952 r. w sprawie ustalenia działalności technikum budowlanych Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego.

Poz. 4 Nr 3 z dnia 3.I.1952 r. w sprawie normowania cyklów produkcyjnych w planowaniu i wykonawstwie obiektów przemysłowych w roku 1952.

Poz. 5 Nr 5 z dnia 5.I.1952 r. w sprawie zasad przydziału i norm zużycia ciepłej odzieży specjalnej w roku 1951/1952.

Poz. 6 Nr 7 z dnia 11.II.1952 r. w sprawie zasad i trybu nadawania uprawnień wewnętrznego rozrachunku gospodarczego jednostkom organizacyjnym budownictwa przemysłowego.

OKÓLNIKI

Poz. 7 Nr 1 z dnia 3.I.1952 r. w sprawie terminów sporządzania zamknięć rachunkowych za rok 1951.

Poz. 8 Nr 3 z dnia 14.I.1952 r. w sprawie norm pracy dla transportu zaprawy do robót murarskich.

Poz. 9 Nr 4 z dnia 16.I.1951 r. w sprawie zmniejszenia przestoju wagonów kolejowych przy przeładunkach.

PISMO OKÓLNE

Poz. 10 Nr 1 z dnia 7.I.1952 r. w sprawie przekazywania nieruchomości na podstawie dekretu z dnia 26.IV.1949 r. (Dz. U.R.P. Nr 27, poz. 197).

1.

ZARZĄDZENIE Nr 189
MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dn. 31.XII.51 r.

w sprawie zasad rozliczenia między przedsiębiorstwami wykonawczymi budowlano-montażowymi, podległymi Ministerstwu Budownictwa Przemysłowego, a zleceniodawcami robót budowlano-montażowych z tytułu kosztów wynikłych z zatrudnienia robotników zamiejscowych.

W związku z zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 423 z dnia 14 listopada 1951 r. — w sprawie zasad rozliczenia między przedsiębiorstwami wykonawczymi budowlano-montażowymi a zleceniodawcami robót budowlano-montażowych z tytułu kosztów wynikłych z zatrudnienia robotników zamiejscowych, zarządza się, co następuje:

§ 1. Za robotników zamiejscowych uważać należy:

a) robotników delegowanych do pracy do miejscowości odległej ponad 5 km od granic zarówno miejscowości stałego zatrudnienia jak i miejscowości stałego zamieszkania;

b) robotników zwerbowanych;

c) robotników zaangażowanych specjalnie do prac, których warunki wymagają częstych zmian miejsca pracy.

§ 2. 1. Zatrudnienie robotników zamiejscowych dopuszczalne jest za zgodą Ministra Budownictwa Przemysłowego, po uprzednim stwierdzeniu braku miejscowych sił roboczych przez oddział zatrudnienia właściwego Prezydium Rady Narodowej.

2. Zatrudnienie robotników zamiejscowych niewykwalifikowanych dopuszczalne jest za zgodą Ministra Budownictwa Przemysłowego i to jedynie w przypadku, jeżeli mają oni uzupełniać wysoko-kwalifikowane zespoły. Powyższe dotyczy wyłącznie kategorii robotników wymienionych w § 1 pkt. a).

3. Minister Budownictwa Przemysłowego może upoważnić Dyrektorów podległych centralnych zarządów do udzielania zezwoleń wymienionych w ustawach 1 i 2.

§ 3. 1. Poczynając od dnia 1 stycznia 1952 r. koszty wynikające z zatrudnienia robotników zamiejscowych ustala przedsiębiorstwo budowlano - montażowe w preliminarzu tych kosztów, sporządzonym w formie kosztorysu dodatkowego do kosztorysu umownego według wzoru stanowiącego załącznik Nr 1 do niniejszego zarządzenia.

2. Koszty, o których mowa w ustępie 1, nie mogą być wliczone do kosztorysu umownego zarówno w cenach jednostkowych, jak i w oddzielnych pozycjach kosztorysu.

3. Kosztorysy dla robót budowlano-montażowych wykonywanych po 1 stycznia 1952 r. sporządzone niezgodnie z ust. 2 poddane zostaną rewizji w terminie do dnia 15 stycznia 1952 r. przez biura projektowe, które sporządzały te kosztorysy. W tym celu przedsiębiorstwa budowlano-montażowe winny zgłosić odpowiednie wnioski do zamawiających względnie przedstawić własne obliczenia do akceptacji.

§ 4. Kosztorys dodatkowy może obejmować tylko świadczenia przy pracach wyjazdowych wymienione w pkt. 9 protokołu dodatkowego z dnia 27 maja 1950 r. do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 7 maja 1949 r.

§ 5. Ceny jednostkowe kosztorysu dodatkowego oblicza się na podstawie załączonej do kosztorysu dodatkowego analizy cen bez uwzględnienia narzutów z tytułu kosztów ogólnych i administracyjnych

Przedsiębiorstwo

. . . .

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 189 z dn. 31.XII.1951 r.

KOSZTORYS DODATKOWY

do kosztorysu na wykonanie robót . . . . . .
w . . . . dla . . . .
stanowiący preliminarz kosztów wynikających z zatrudnienia robotników zamiejscowych

L. p.	Świadczenie	Jedn.	Ilość	Cena jedn.	Suma
	I. Robotnicy delegowani grupowo przy możliwości codziennego powrotu do stałego miejsca pracy lub stałego miejsca zamieszkania				
1	Koszty przejazdu (środek lokomocji) na odległość . . . . . km)	robotniko-przejazdów			
2	Ekwiwalent za czas podróży				
	a) robotnik IX kat.	roboczo-godzin			
	b) „ VIII „	„			
	c) „ VII „	„			
	d) „ VI „	„			
	e) „ V „	„			
3	Różnica taryf międzystrefowych				
	a) robotnik IX kat.	roboczo-godzin			
	b) „ VIII „	„			
	c) „ VII „	„			
	d) „ VI „	„			
	e) „ V „	„			
	II. Robotnicy delegowani grupowo przy niemożności codziennego powrotu do stałego miejsca pracy lub stałego miejsca zamieszkania				
4	Diety				
	a) pełne	robotniko-dni			
	b) 75%-owe	„			
	c) 60%-owe	„			
5	Koszty noclegu	robotniko-dni			
6	Koszty przejazdów (środek lokomocji na średnią odległość . . . . . . km	robotniko-przejazdów			
7	Różnica taryf międzystrefowych				
	a) robotnik IX kat.	roboczo-godzin			
	b) „ VIII „	„			
	c) „ VII „	„			
	d) „ VI „	„			
	e) „ V „	„			
	III. Robotnicy zwerbowani				
8	Koszty przejazdów (środek lokomocji) na średnią odległość . . . . . . km	robotniko-przejazdów			

L. p.	Świadczenie	Jedn.	Ilość	Cena jedn.	Suma
9	Diety za czas podróży	robotniko-przejazdów			
10	Koszty noclegu	robotniko-dni			
	IV. Robotnicy zaangażowani specjalnie do prac, których warunki wymagają częstych zmian miejsca pracy				
11	Koszty przejazdów (środek lokomocji) na średnią odległość . . . . . . km	robotniko-przejazdów			
12	Strawne	robotniko-dni			
		Razem			

słownie złotych . . . .

Uwaga 1. Koszty powyższe nie są objęte kosztorysem zasadniczym.

2. Koszty powyższe wyliczone są bez uwzględnienia narzutów z tytułu kosztów ogólnych i administracyjnych

Przedsiębiorstwo

. . . . . dn. . . . . . .

Koszty powyższe mieszczą się granicach określonych zarządzeniem M B. Przem. nr . . . z dn. . . . .

Centralny Zarząd

. . . . , dn. . . . . .

Kosztorys został uzgodniony między zawierającym a przedsiębiorstwem.

Przedsiębiorstwo

. . . .

. . . dn. .

Zamawiający

. . . .

. . dn . . . .

§ 6. Kosztorys dodatkowy winien być sporządzony corocznie na dzień 1 stycznia, albo na dzień rozpoczęcia robót budowlano-montażowych i obejmować okres do końca roku kalendarzowego.

§ 7. 1. Na kosztorysie dodatkowym opracowanym przez przedsiębiorstwo budowlano-montażowe właściwy dla tego przedsiębiorstwa Centralny Zarząd stwierdza, że koszty objęte kosztorysem dodatkowym mieszczą się w granicach określonych wskaźnikiem podanym w załączniku Nr 2 do niniejszego zarządzenia.

2. Wskaźniki, o których mowa w ust. 1, określają średnią wartość kosztów związanych z zatrudnieniem robotników zamiejscowych w stosunku do sum kosztorysowych dla danego centralnego Zarządu.

Dla poszczególnych robót stosunek sumy kosztorysu dodatkowego do sumy kosztorysu umownego może przekraczać wartość wskaźnika, o którym mowa w ust. 1.

§ 8. 1. Po wprowadzeniu przez centralny zarząd do kosztorysu dodatkowego klauzuli, o której mowa w § 7 ust. 1, przedsiębiorstwo budowlano-montażowe uzgadnia kosztorys dodatkowy z zamawiającym.

2. W przypadku niemożności uzgodnienia kosztorysu dodatkowego, przedsiębiorstwu przysługuje prawo odwołania się do nadrzędnej władzy zamawiającego. W przypadku niemożności uzgodnienia kosztorysu dodatkowego z nadrzędną władzą zamawiającego, decyzję wydaje wspólna władza nadrzędna. Jeżeli zamawiający i przedsiębiorstwo podlegają różnym ministrom, w przypadku niemożności uzgodnienia kosztorysu dodatkowego z władzą nadrzędną zamawiającego, sprawa powinna być rozstrzygnięta w drodze postępowania arbitrażowego.

1. Przedsiębiorstwo budowlano-montażowe przedstawia kosztorys dodatkowy zaopatrzony klauzulą, o której mowa w § 7 ust. 1, zamawiającemu przy zawieraniu umowy.

2. Przedsiębiorstwo może przedstawić kosztorys dodatkowy po zawarciu umowy lub wprowadzić do przedstawionego przy zawarciu umowy kosztorysu dodatkowego zmiany jedynie w przypadku, jeżeli właściwe organa zatrudnienia stwierdzą w porozumieniu z terenowymi organami planowania gospodarczego, że na podstawie terenowego bilansu siły roboczej zachodzi konieczność zatrudnienia lub zwiększenia ilości zatrudnionych robotników zamiejscowych.

§ 10. Centralne zarządy sporządzą bezzwłocznie wykazy wszystkich budów wykonywanych w 1952 r., na których będą występowały zwiększone koszty z tytułu zatrudnienia robotników zamiejscowych.

2. Centralne zarządy dopilnują, ażeby podległe im przedsiębiorstwa (zjednoczenia) przedstawiły w terminie do dnia

25 stycznia 1952 r. zamawiającym do uzgodnienia kosztorysy dodatkowe dla wszystkich budów objętych wykazem wymienionym w ust. 1.

3. Za terminowe sporządzenie kosztorysów dodatkowych, o których mowa w ust. 2, odpowiedzialni są kierownicy przedsiębiorstw (zjednoczeń).

§ 11. 1. Począwszy od dnia 1 stycznia 1952 r. koszty objęte kosztorysem dodatkowym będą opłacane przez zamawiającego na podstawie oddzielnych rachunków miesięcznych według wzoru stanowiącego załącznik Nr 3 do niniejszego zarządzenia, ujętych w sposób narastający, a sporządzanych w ilości egzemplarzy wymaganej dla rachunków przejściowych.

2. Wysokość kosztów, o których mowa w ust. 1, będzie określona w rachunkach na podstawie rzeczywiście poniesionych kosztów, z tym, że zaliczone zamawiającemu koszty nie mogą przekraczać wysokości kosztorysu dodatkowego.

§ 12. 1. Koszty przedsiębiorstw budowlano-montażowych z tytułu zatrudnienia robotników zamiejscowych poniesione od dnia 1 stycznia 1951 r. — do dnia 31 grudnia 1951 r. będą rozliczone jednym rachunkiem za cały okres.

2. Rachunki, o których mowa w ust. 1, sporządzone będą na podstawie rzeczywiście poniesionych kosztów własnych bez doliczania narzutów z tytułu kosztów ogólnych i administracyjnych.

3. Rachunki, o których mowa w ust. 1, przed złożeniem ich zamawiającemu wymagają sprawdzenia i zatwierdzenia przez centralny zarząd sprawujący nadzór nad przedsiębiorstwem budowlano-montażowym.

4. W przypadku zarachowania kosztów związanych z zatrudnieniem robotników zamiejscowych w jakiejkolwiek formie w kosztorysie umownym (np. w cenach jednostkowych, w oddzielnych pozycjach kosztorysu), koszty te do końca 1951 r. nie mogą być oddzielnie rozliczane.

Dla robót wykonywanych po 1 stycznia 1952 r. kosztorysy takie należy poddać rewizji zgodnie z § 3 ust. 3 zarządzenia.

§ 13. Zarządzenie nie dotyczy budów całkowicie rozliczonych do dnia wejścia zarządzenia w życie.

§ 14. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania. Jednocześnie tracą moc obowiązującą przepisy wydane w sprawach uregulowanych niniejszym zarządzeniem.

KIEROWNIK MINISTERSTWA

Dr Cz. Bąbiński

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 189 z dn. 31.XII.1951 r.

Wskaźniki ustalające maksymalny stosunek kosztów wynikających z zatrudnienia robotników zamiejscowych do sum kosztów umownych dla Centralnych Zarządów Budownictwa Przemysłowego na rok 1952.

Centralny Zarząd	wskaźnik	%
C. Z. „Śląsk“	0,014	1,4
C. Z. Południe	0,016	1,6
C. Z. Północ	0.005	0,5
C. Z. Zachód	0,016	1,6
C. Z. Robót Specjalnych .	0.017	1,7
C. Z. Konstrukcji Stalowych	0,040	4,0
C. Z. Montażu Urządzeń Elektrycznych	0,020	2,0
C. Z. Instalacji Przemysłowych	0.016	1.6
C. Z. Mechanizacji (Zjednoczenie Robót Zmechanizowanych)	0.060	6,0
Zarząd Budowy Metro	0,016	1.6

Załącznik Nr 3 do zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 189 z dn. 31.XII.1951 r.

Przedsiębiorstwo	Budowa Nr . . . (Zlec. . .)
Kredyt PI/19 . r. Zł .	Adres . . . .
Cz. . . . . Dz.	Inwestor . . . .
Rozdz. . . . : § : : :	Zleceniodawca . . . . . .
Tytuł inwestycyjny Nr .	Przeznaczenie . . . . . .
	Kubatura . . . .
	Rodzaj robót . . . . . .

RACHUNEK DODATKOWY Nr . . . . . .

obejmujący koszty związane z zatrudnieniem robotników zamiejscowych.

Dla zleceniodawcy . . . .

Na podstawie umowy Nr . . . . z dn. . . . oraz kosztorysu dodatkowego z dn. . . . . . stanowiącego preliminarz kosztów związanych z zatrudnieniem robotników zamiejscowych.

1. Suma niniejszego r-ku dodatkowego wg poniższego obliczenia . . . . zł . . . . . .
2. Suma poprzedniego r-ku dodatkowego Nr . . . . z dnia . . . . zł . . . . . .

Różnica do wypłaty zł . . . .

Słownie: . . . .

Uwaga: Suma niniejszego r-ku dodatkowego nie przekracza kosztorysu dodatkowego z dn. . . . .

Podpis Przedsiębiorstwa

Zleceniodawca:

Sprawdzono pod względem kredytowym i rachunkowym, poprawki wprowadzono atramentem . . . .

Zlecam dokonanie wypłaty przelewem Nr . . . z dn. . . .

(podpisy)

. . . ., dn. . . . .

Wyliczenie kosztów związanych z zatrudnieniem robotników zamiejscowych za okres od dn. . . . . do dn. . . . . .

L. p.	Świadczenie	Koszt zł	Podstawa wyliczenia kosztu *)
	Razem		

*) podać „zapisy księgowe“ względnie „analiza kosztu“.

Kierownik robót

Data . . . .

Inspektor nadzoru

Data . . . . .

2.

ZARZĄDZENIE Nr 1 MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 2 stycznia 1952 r.

w sprawie szkolenia kadr robotniczych w zakładach pracy.

Na podstawie art. 8 Dekretu z dnia 2 sierpnia 1951 r. o pracy i szkoleniu zawodowym młodocianych w zakładach pracy (Dz. URP Nr 41 z dnia 8 sierpnia 1951 r., poz. 311) oraz rozdziału 2 pkt. 12 Uchwały Prezydium Rządu Nr 448 z dnia 23 czerwca 1951 r. w sprawie ustroju szkolnictwa zawodowego (Monitor Polski Nr A-59, poz. 776) zarządzam, co następuje:

1. Departament Zatrudnienia i Płac na podstawie wniosków centralnych zarządów ustali plan zatrudnienia robotników młodocianych dla poszczególnych centralnych zarządów, zjednoczeń i przedsiębiorstw.

2) Zakłady pracy zorganizują szkolenie robotników w zakresie wyuczania zawodów oraz podnoszenia kwalifikacji wg załączonej instrukcji.

3) Zakłady pracy zobowiązane są szkolić w produkcji robotników młodocianych w wieku do ukończonych 18 lat w zakresie wyuczania zawodu na ogólnych zasadach szkolenia robotników przy warsztacie pracy.

4) Robotnicy młodociani po przeszkoleniu i zdaniu egzaminu kwalifikacyjnego muszą być zatrudnieni w zawodzie i kategorii wg zdobytych kwalifikacji.

5) W związku z uruchomieniem praktycznego szkolenia w produkcji robotników młodocianych, do dnia 31 sierpnia 1952 r. należy zwalniać na naukę teoretyczną, w wymiarze 18 godzin tygodniowo jedynie tych młodocianych, którzy w roku szkolnym 1951-52 są uczniami II klasy zasadniczej szkoły zawodowej lub III klasy państwowej szkoły przemysłowej, bądź III klasy średniej szkoły zawodowej.

6) Zarządzenie niniejsze obowiązuje z dniem podpisania.

w/z KIEROWNIK MINISTERSTWA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

Za zgodą:
PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Minowski

w porozumieniu z:
PREZESEM CENTRALNEGO URZĘDU SZKOLENIA ZAWODOWEGO

Pomorski

Załącznik do zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 1 z dnia 2.I.1952 r.

INSTRUKCJA

w sprawie indywidualnego lub brygadowego szkolenia kadr robotniczych w zakładach pracy.

I. Zasady ogólne:

1. Szkolenie kadr robotniczych bezpośrednio w zakładzie pracy jest jedną z metod dostarczenia dla przedsiębiorstw wykwalifikowanych robotników, zwiększenia wydajności pracy oraz tworzenia stałych technicznie wyszkolonych kadr robotniczych.

2. Szkolenie zawodowe w zakładzie pracy przeprowadza się z podziałem na zawody tak, aby robotnicy wyszkoleni mogli wykonywać określone prace ujęte w taryfikatorach robót. Uzyskanie określonych stopni kwalifikacyjnych w danym zawodzie zależne jest od zdania egzaminu kwalifikacyjnego.

3. Szkolenie w zakładzie pracy przeprowadza się według następujących form:

a) wyuczanie zawodu metodą szkolenia indywidualnego, lub brygadowego oraz na kursach;

b) podwyższanie kwalifikacji zawodowych metodą organizowania szkół i kursów, jak np.: szkoły przodownictwa pracy, kursy brygadzistów itp.

4. Szkolenie zakładowe robotników przeprowadzane jest przez pracowników zakładu pracy i obejmuje część praktyczną oraz niezbędne uzupełnienie teoretycznych wiadomości zawodowych.

5. Zakład pracy zawiera z pracownikiem przeprowadzającym praktyczne szkolenie, umowę określającą nazwiska uczniów, czas trwania nauki, zawód i kategorie, w których przeprowadza się szkolenie oraz zakres wiadomości dotyczących wyuczonej specjalności.

6. Szkolący prowadzi dziennik szkolenia zawierający ewidencję szkolonych, wykaz zajęć i przebieg szkolenia.

7. Robotnikom, którzy ukończyli szkolenie i zdali egzamin wydaje się zaświadczenia.

II. Wyuczanie zawodu:

1. Wyuczanie zawodu:

a) nowoprzyjętych robotników niewykwalifikowanych;

b) młodocianych przyjętych na naukę zawodu w trybie szkolenia zakładowego (uczniów);

c) robotników pomocniczych i gospodarczych oraz pomocniczych pracowników administracyjnych przechodzących do bezpośredniej pracy w produkcji.

Szkolenie indywidualne, brygadowe, lub na kursach organizuje się wg zawodu i przeprowadza zgodnie za zatwierdzonym przez Ministerstwo programem oraz planem zajęć. Do czasu zatwierdzenia przez Ministerstwo programu nauki dla poszczególnych zawodów, szkolenie prowadzi się na podstawie programów opracowanych w zakładzie pracy i zatwierdzonych przez głównego inżyniera. Wyuczenie zawodu obejmuje w zasadzie III—IV kategorie robotników. Program winien zawierać część szkolenia praktycznego i teoretycznego. Część teoretyczna winna zawierać niezbędne wiadomości z zakresu obsługi maszyn i urządzeń, posługiwanie się narzędziami i przyrządami pomiarowymi, odczytanie rysunku, znajomości surowców i materiałów oraz bezpieczeństwa i higieny pracy. Część praktyczna winna zawierać praktyczne opanowanie zawodu i metod pracy, w zakresie robót przewidzianych dla danego zawodu w taryfikatorze robót. Czas trwania szkolenia winien się mieścić w zależności od zawodu, w granicach od 1-go do 6-ciu miesięcy.

2. Teoretyczne szkolenie przeprowadzane jest w formie lekcji i pogadanek przez personel inżynieryjno-techniczny zakładu pracy, w określone dni po 8-godzinnym dniu pracy (dla młodocianych do lat 16 po 6-ciu godzinach). Liczba godzin szkolenia teoretycznego nie powinna przekraczać 6-ciu godzin tygodniowo.

Przy wyuczaniu zawodów prostych szkolenie teoretyczne przeprowadzać może bezpośrednio pracownik wyuczający praktycznie zawodu.

3. Szkolenia praktyczne przeprowadza się bezpośrednio na stanowiskach roboczych. Prowadzą je kwalifikowani ro-

botnicy, brygadziści i majstrowie według zatwierdzonych planów i programów.

Praktyczne szkolenie może być organizowane metodą:

a) indywidualną — na podstawie zawartej umowy zakład pracy powierza wysokokwalifikowanemu robotnikowi nie zwalniając go od pracy zawodowej, 1 do 3 robotników (uczniów) do szkolenia. Indywidualne szkolenie odbywa się na danym stanowisku roboczym. Przy indywidualnym szkoleniu, wyuczenie zawodu nowego robotnika odbywa się przez praktyczne szkolenie ucznia, zajętego bezpośrednio przy produkcyjnej pracy, przez robotnika-instruktora;

b) brygadową — która różni się w zasadzie od indywidualnej ilością przydzielonych do nauczenia zawodu robotników (uczniów), organizacją zajęć i sposobem wynagradzania uczących. Wyuczanie zawodu systemem brygadowym przeprowadza się w zależności od warunków produkcyjnych zakładu pracy w dwóch różnych formach:

1) przez skierowanie na naukę do brygady produkcyjnej robotników (uczniów) w zasadzie 3—5 osób i powierzenie opieki nad nimi oraz wyuczenie zawodu jednemu z kwalifikowanych robotników w brygadzie, lub brygadziście;

2) przez utworzenie brygady szkoleniowej, na czele której stoi brygadzista odpowiedzialny za wyszkolenie powierzonych mu robotników (uczniów).

4. Podczas trwania praktycznej nauki zawodu zabrania się zatrudniać uczniów przy pracach niezwiązanych bezpośrednio z programem szkolenia do danego zawodu, specjalności.

5. a) Uczniowie kończący w określonym terminie naukę podlegają egzaminowi kwalifikacyjnemu sk adanemu przed zakładową komisją kwalifikacyjną zgodnie z zarządzeniem Przewodniczącego PKPG Nr 461 z dnia 12.XII.1951 r. w sprawie zasad ustalenia kategorii zaszeregowania osobistego robotników w zakładach produkcyjnych.

b) Po złożeniu egzaminu kwalifikacyjnego uczeń otrzymuje zaświadczenie, stwierdzające przyznanie kategorii osobistego zaszeregowania w zawodzie.

III. Uwagi końcowe:

1. W celu zabezpieczenia wykonania operatywnego planu szkolenia w zakładzie pracy należy:

a) do prowadzenia szkolenia robotników w produkcji dobrać w charakterze instruktorów, przodowników pracy, wysokokwalifikowanych robotników i brygadzistów.

W większych zakładach pracy zorganizować grupy stałych instruktorów, wybranych z czołowych przodowników pracy posiadających doświadczenie i zapas niezbędnych wiadomości teoretycznych;

b) powierzyć prowadzenie wykładów teoretycznych wysokokwalifikowanym pracownikom inżynieryjno-technicznym;

c) nie mniej jak raz w miesiącu przeprowadzić instrukcyjno-metodyczne konferencje z instruktorami praktycznego szkolenia i wykładowcami teoretycznych przedmiotów, celem opracowania i usprawnienia metod szkolenia, wymiany doświadczeń i podniesienia jakości szkolenia;

d) dokładnie i szczegółowo przygotować całą dokumentację szkoleniową obejmującą: 1) charakterystykę kwalifikacyjną, 2) programy praktycznego i teoretycznego szkolenia, 3) plany zajęć praktycznych i wykładów teoretycznych.

Ad. pkt. 1. Charakterystyka kwalifikacyjna ustalona na podstawie taryfikatora zawiera podstawowe wymagania stawiane danemu robotnikowi, określa ściśle co w czasie szkolenia uczeń powinien opanować i jakie powinien posiadać umiejętności praktyczne oraz jakie minimum wiadomości technicznych niezbędnych do wykonywania pracy w danym zawodzie.

Ad. pkt. 2. Programy praktycznego i teoretycznego szkolenia określają zakres i konkretną treść materiału nauczania, który powinien być przyswojony przez ucznia w czasie szkolenia teoretycznego i praktycznego.

Ad. pkt. 3. Plany zajęć praktycznych i teoretycznych wykładów oraz programy nauczania powinny być opracowane w taki sposób, aby teoretyczna część szkolenia odbywała się równolegle ze szkoleniem praktycznym, uzupełniając i rozszerzając wiadomościami technicznymi dany temat:

a) Przygotować starannie odpowiednią bazę szkoleniową, mającą ważne znaczenie dla organizacji szkolenia na zakładzie pracy, polegającą między innymi na: wyborze i wyposażeniu odpowiednich pomieszczeń dla szkolenia teoretycznego, urządzenia gabinetów technicznych, kącików nowej techniki itd., przydzielenia wszystkim szkolącym się systemem indywidualnego szkolenia, stanowisk roboczych i zaopatrzenia ich w potrzebne narzędzia.

3.

ZARZĄDZENIE Nr 2

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 4 stycznia 1952 r.

w sprawie ustalenia działalności technikum budowlanych Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego.

W związku z reorganizacją szkolnictwa zawodowego i otwarciem z dniem 1 września 1951 r. technikum budowlanych Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego (zarządzenie Prezesa Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego z dnia 30 sierpnia 1951 r.) zarządzam, co następuje:

§ 1. Listę technikum budowlanych prowadzonych w resorcie budownictwa przemysłowego, wydziały, na które się dzielą i okres nauczania na tych wydziałach ustala załącznik Nr 1 do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Szkolenie na wydziałach 2-letnich stanowi formę przejściową, w związku z czym rekrutacja do tych wydziałów na rok szkolny 1952-53 nie będzie przeprowadzona.

§ 3. W technikum budowlanych Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego kierownictwo kilku wydziałów o różnym czasokresie szkolenia może być — w zależności od potrzeb — powierzone jednej osobie.

§ 4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem podpisania.

KIEROWNIK MINISTERSTWA

Dr Cz. Bąbiński

Załącznik Nr 1 do Zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 2 z dn. 4 stycznia 1952 r.

SPIS TECHNIKUM BUDOWLANYCH MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

Lp.	Nazwa szkoły	Adres szkoły	Wydziały	Okres nauczania
1	Technikum Budowlane Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego w Warszawie	Warszawa, ul. Górnośląska 31	Wydział Budowli Przemysłowych dla Pracujących	5-letni
			Wydział Budowli Przemysłowych	4-letni
			Wydział Budowli Przemysłowych	2-letni
			Wydział Konstrukcji Budowalnych (Montażu Konstrukcji Przemysłowo - Budowlanych)	4-letni
			Wydział Wodociągów i Kanalizacji	4-letni
			Wydział Wodociągów i Kanalizacji	2-letni
			Wydział Organizacji i Mechanizacji Robót Budowlanych	4-letni
			Wydział Organizacji i Mechanizacji Robót Budowlanych	2-letni
			Wydział Robót Hydrotechnicznych	4-letni
			Wydział Robót Hydrotechnicznych	2-letni
			Wydział Planowania w Budownictwie Przemysłowym	2-letni
			Wydział Normowania w Budownictwie Przemysłowym	2-letni
			Wydział Budownictwa Podziemnego	4-letni
			Wydział Ogrzewania i Wentylacji	4-letni
			Wydział Instalacji Elektrycznych w Budownictwie Przemysłowym (Montażu Urządzeń Elektrycznych)	4-letni
2	Technikum Budowlane Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego w Bytomiu	Bytom Powstańców Śl. 10	Wydział Budowli Przemysłowych dla Pracujących	5-letni
			Wydział Budowli Przemysłowych	4-letni
			Wydział Budowli Przemysłowych	2-letni
			Wydział Konstrukcji Budowlanych (Montażu Konstrukcji Przemysłowo-Budowlanych)	4-letni
			Wydział Organizacji i Mechanizacji Robót Budowlanych	4-letni
			Wydział Instalacji Elektrycznych w Budownictwie (Montażu Urządzeń Elektrycznych)	4-letni
			Wydział Planowania w Budownictwie Przemysłowym	4-letni
			Wydział Planowania w Budownictwie Przemysłowym	2-letni
			Wydział Budowy Pieców Przemysłowych	4-letni
			Wydział Ogrzewania i Wentylacji	4-letni
			Wydział Wodociągów i Kanalizacji dla Pracujących	5-letni
			Wydział Wodociągów i Kanalizacji	4-letni

Lp.	Nazwa szkoły	Adres szkoły	Wydziały	Okres nauczania
3	Technikum Budowlane Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego w Gdańsku	Gdańsk Grunwaldzka 238	Wydział Wodociągów i Kanalizacji dla Pracujących	5-letni
			Wydział Wodociągów i Kanalizacji	4-letni
			Wydział Wodociągów i Kanalizacji dla Pracujących	2-letni
			Wydział Instalacji Elektrycznych w Budownictwie Przemysłowym (Montażu Urządzeń Elektrycznych) dla Pracujących	5-letni
			Wydział Instalacji Elektrycznych w Budownictwie Przemysłowym (Montażu Urządzeń Elektrycznych)	4-letni
			Wydział Instalacji Elektrycznych w Budownictwie Przemysłowym dla Pracujących (Montażu Urządzeń Elektrycznych)	2-letni
			Wydział Robót Hydrotechnicznych	4-letni
			Wydział Robót Hydrotechnicznych dla Pracujących	2-letni
			Wydział Budowli Przemysłowych dla Pracujących	5-letni
			Wydział Budowli Przemysłowych	4-letni
			Wydział Budowli Przemysłowych dla Pracujących	2-letni
			Wydział Ogrzewania i Wentylacji	4-letni
			Wydział Normowania w Budownictwie Przemysłowym	4-letni
4	Technikum Budowlane Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego w Krakowie	Kraków Syrokomli 21	Wydział Budowli Przemysłowych dla Pracujących	5-letni
			Wydział Budowli Przemysłowcyh	4-letni
			Wydział Budowli Przemysłowcyh	2-letni
			Wydział Prefabrykacji	4-letni
			Wydział Organizacji i Mechanizacji Robót Budowlanych	4-letni
			Wydział Ogrzewania i Wentylacji	4-letni
			Wydział Wodociągów i Kanalizacji	4-letni
			Wydział Normowania w Budownictwie Przemysłowym	2-letni
5	Technikum Budowlane Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego w Lublinie	Lublin Długosza 2	Wydział Budowli Przemysłowych	4-letni
			Wydział Wodociągów i Kanalizacji	4-letni
			Wydział Instalacji Elektrycznych w Budownictwie Przemysłowym (Montażu Urządzeń Elektrycznych)	4-letni
6	Technikum Budowlane Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego w Poznaniu	Poznań Łąkowa 11	Wydział Budowli Przemysłowych dla Pracujących	5-letni
			Wydział Budowli Przemysłowych	4-letni
			Wydział Budowli Przemysłowych	2-letni

Lp.	Nazwa szkoły	Adres szkoły	Wydziały	Okres nauczania
			Wydział Normowania w Budownictwie Przemysłowym	4-letni
			Wydział Prefabrykacji	4-letni
			Wydział Ogrzewania i Wentylacji	4-letni
			Wydział Wodociągów i Kanalizacji	4-letni
7	Technikum Budowlane Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego w Radomiu	Radom Kościuszki 7	Wydział Budowli Przemysłowych dla Pracujących	5-letni
			Wydział Budowli Przemysłowych	4-letni
			Wydział Instalacji Elektrycznych w Budownictwie Przemysłowym (Montażu Urządzeń Elektrycznych)	4-letni
			Wydział Wodociągów i Kanalizacji	4-letni
			Wydział Ogrzewania i Wentylacji	4-letni
			Wydział Organizacji i Mechanizacji Robót Budowlanych	4-letni
			Wydział Normowania w Budownictwie Przemysłowym	4-letni
8	Technikum Budowlane Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego w Wrocławiu	Wrocław Komandorska 118/120	Wydział Budowli Przemysłowych dla Pracujących	5-letni
			Wydział Budowli Przemysłowych	4-letni
			Wydział Organizacji i Mechanizacji Robót Budowlanych dla Pracujących	5-letni
			Wydział Organizacji i Mechanizacji Robót Budowlanych	4-letni
			Wydział Wodociągów i Kanalizacji dla Pracujących	5-letni
			Wydział Wodociągów i Kanalizacji	4-letni
			Wydział Ogrzewania i Wentylacji	4-letni
			Wydział Instalacji Elektrycznych w Budownictwie Przemysłowym dla Prac. (Montażu Urządzeń Elektrycznych)	5-letni
			Wydział Instalacji Elektrycznych w Budownictwie Przemysłowym (Montażu Urządzeń Elektrycznych)	4-letni
			Wydział Normowania w Budownictwie Przemysłowym	4-letni
			Wydział Konstrukcji Budowlanych (Montażu Konstrukcji Przemysłowo - Budowlanych) dla Pracujących	5-letni

4.

ZARZĄDZENIE Nr 3 MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 3 stycznia 1952 r.

w sprawie normowania cyklów produkcyjnych w planowaniu i wykonawstwie obiektów przemysłowych w roku 1952.

Zarządzam, co następuje:

§ 1. Załączone do zarządzenia zestawienie czasokresów cyklów produkcyjnych, będących integralną częścią planu technicznego resortu, stanowi normę obowiązującą przy:

1. określaniu terminów umownych przy zawieraniu umów z inwestorem na rok 1952;

2. opracowaniu planów realizacji dla obiektów zawartych w załączonym zestawieniu;

3. realizacji tych obiektów.

§ 2. 1. Czasokresy cyklów obejmują w zakresie robót wykończeniowych wyłącznie te instalacje elektryczne, wodociągowo-kanalizacyjne i centralnego ogrzewania, które stanowią normalne wyposażenie budynku (np. pełne wypo-

sażenie magazynu), nie obejmuje natomiast specjalnych urządzeń technologicznych zakładu produkcyjnego.

2. Podstawę dla określania terminów umownych stanowi norma oparta na pracy jednozmianowej.

3. Należy ustalać:

a) termin umowny rozpoczęcia robót — zakładając dostarczenie dostatecznej dokumentacji potrzebnej do prowadzenia zasadniczych robót i do sporządzania projektu organizacji całości robót;

b) termin umowny przeprowadzenia robót w określonym cyklu — zakładając taki dopływ dokumentacji w czasie trwania robót, który zapewni ciągłość pracy w określonym na podstawie cyklu tempie.

4. Przyjmowanie czasokresów krótszych niż podaje norma przy określeniu terminów umownych w zawieranych umowach, jak również przy opracowywaniu planów realizacji — wymaga zezwolenia właściwego centralnego zarządu.

5. Przyjmowanie w przypadkach określonych w punkcie 4, czasokresów dłuższych niż podaje norma, wymaga obok zgody inwestora, zezwolenia Ministra Budownictwa Przemysłowego.

§ 3. 1. Dla obiektów nie wymienionych w załączniku Nr 1 do zarządzenia należy stosować normy opracowane przez zjednoczenia w oparciu:

a) przesłanki analogiczne do podanych w załączniku oraz

b) najbardziej progresywne doświadczenie jednostki organizacyjnej (zjednoczenia) z wyłączeniem doświadczeń uzyskanych w przypadkach, które wymagały specjalnej koncentracji środków.

§ 4. Normy opracowane przez zjednoczenia w myśl § 3 podlegają zatwierdzeniu w trybie przewidzianym dla zatwierdzenia norm zakładowych i resortowych, co nie może wstrzymywać zawieranie umów z określonym terminem wykonania inwestycji, ani też sporządzenia planów realizacji.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

KIEROWNIK MINISTERSTWA **Dr Cz. Bąbiński**

CZASOKRESY CYKLÓW PRODUKCYJNYCH

Lp.	Typ budowy	Kubatura w tys. m3	CYKL WYKONAWCZY: Stan surowy	Roboty wykończeniowe	Wykonanie całości na 1 zmianę	Wykonanie całości na 2 zmiany	Wykonanie całości na 3 zmiany	Współczynniki zwiększające cykl wykonawstwa: S 1	S 2	S 3
			Dni robocze							
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	Hale monolityczne wykonane przy pomocy szalowań drewnianych	40	139	51/51	190	119	110	1,12	1,05	1,08
		60	178	64/51	229	154	120	1,10	1,05	1,08
		80	218	76/51	269	180	140	1,08	1,05	1,08
		100	257	87/51	308	201	159	1,06	1,05	1,08
		120	296	99/51	347	231	179	1,06	1,05	1,08
2	Hale monolityczne wykonane kombajnem	40	132	60/10	142	93	72	1,18	1,05	1,08
		60	162	75/10	172	113	87	1,14	1,05	1,08
		80	199	90/10	209	137	106	1,12	1,05	1,08
		100	222	103/10	232	152	117	1,11	1,05	1,08
		120	252	117/10	262	171	122	1,09	1,05	1,08
3	Hale o konstrukcji mieszanej z przewagą prefabrykatów	40	99	43/14	113	75	58	1,16	1,05	1,08
		60	122	54/14	136	90	69	1,12	1,05	1,08
		80	153	65/14	167	110	85	1,11	1,05	1,08
		100	177	75/14	191	126	97	1,09	1,05	1,08
		120	200	84/14	214	141	108	1,08	1,05	1 08
4	Hale o konstrukcji mieszanej z przewagą monolitu	40	123	49/49	172	117	91	1,12	1,05	1,08
		60	162	61/49	211	142	110	1,10	1,05	1,08
		80	200	74/49	249	167	129	1,08	1,05	1,08
		100	238	85/49	287	192	147	1,07	1 05	1,08
		120	283	96/49	332	221	171	1,05	1.05	1,08

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
5	Hale o elementach nośnych stalo-ceramicznych	40	113	47/23	136	91	70	1,18	1,05	1,08
		60	148	59/23	171	114	80	1,15	1,05	1,08
		80	176	71/23	201	132	102	1,14	1,05	1,08
		100	203	82/23	226	149	115	1,13	1,05	1,08
		120	229	92/23	252	166	128	1,12	1,05	1,08
6	Hale o konstrukcji stalowej	40	104	60/30	134	90	70	1,18	1,05	1,08
		60	132	75/30	162	108	84	1,15	1,05	1,08
		80	150	90/30	180	120	93	1,14	1,05	1,08
		100	162	103/30	191	128	99	1,13	1,05	1,08
		120	182	117/30	212	141	109	1,12	1,05	1,08
7	Obiekty mieszkalne i użyteczności publicznej o konstrukcji murowej	10 (5 kon.)	77	55/40	117	80	63	1,22	1,05	1,08
		12 (6 kon.)	82	65/40	122	83	65	1,20	1,05	1,08
		14 (7 kon.)	87	80/40	127	87	68	1,19	1,05	1,08
8	Obiekty mieszkalne i użyteczności publicznej o szkielecie żelbetowym	19 (6 kon.)	92	80/60	152	105	82	1,16	1,05	1,08
		22 (7 kon.)	97	80/60	157	108	85	1,15	1,05	1,08
		25 (8 kon.)	102	80/60	162	111	87	1,14	1,05	1,08

ZASADY OBLICZANIA CYKLÓW PRODUKCYJNYCH

Przyjęto następujące zasady obliczania cyklów produkcyjnych:

1. Podstawą do obliczania wielkości cyklu produkcyjnego były dane przyjęte z doświadczeń w oparciu o dzienniki budów, z wyeliminowaniem większych przestojów wynikłych na skutek braku kadr, materiałów, sprzętu i dokumentacji.

2. Cykle produkcyjne zawierają czas potrzebny na roboty przygotowawcze w warunkach odpowiadających urządzonemu placu budowy lub dla obiektu nowego na istniejącym placu budowy.

3. W przypadku jeśli budowa obiektu zaczyna się na niezagospodarowanym terenie, czas potrzebny na samo urządzenie placu budowy należy określić w zależności od warunków lokalnych.

Kolumna 4. — Stan surowy.

Przyjęto jako zasadę 8-godzinny dzień pracy z wyjątkiem hal monolistycznych wykonywanych kombajnem, gdzie kombajn przy wykonywaniu konstrukcji żelbetowych pracuje w czasie jego użytkowania na 3 zmiany.

Kolumna 5. — Roboty wykończeniowe.

W liczniku podano czas potrzebny dla robót wykończeniowych, przy założeniu, że roboty te zaczną się po skończeniu stanu surowego, mianownik podaje czas potrzebny na wykonanie robót wykończeniowych przy założeniu równoległości robót stanu surowego i wykończeniowego.

Kolumna 6. — Wykończenie w całości na jedną zmianę.

W kolumnie 6 podano czas wykonania obiektów od czasu rozpoczęcia robót do ich ukończenia. Sumowano mianownik kolumny 4 i licznik kolumny 5.

Kolumna 7 i 8 .— Wykonanie całości na 2 zmiany i wykonanie całości na 3 zmiany.

Założenie:

1) Okres zaistnienia możliwości dwuzmianowej pracy może wystąpić najwcześniej od chwili zaczęcia podstawowej produkcji, po zagospodarowaniu placu budowy.

2) Praca na dwie zmiany nie obejmuje z reguły wszystkich asortymentów robót wykonywanych na danej budowie. Stosuje się ją zasadniczo do prowadzących i masowych asortymentów robót i w związku z tym stan załogi na drugiej zmianie jest mniejszy niż na pierwszej. Na podstawie analizy przykładowych budów określono procent skrócenia czasu wykonawstwa przy zastosowaniu 2-giej zmiany, w stosunku do pracy na jedną zmianę, jako 35% w stosunku do robót stanu surowego i 25% w stosunku do robót stanu wykończeniowego.

3) Na podstawie tej samej analizy stwierdzono, że możliwość wprowadzenia trzeciej zmiany do produkcji pod-

stawowej na placu budowy istnieje w bardziej ograniczonym zakresie. Ponieważ załoga trzeciej zmiany składa się w obecnym etapie wykonawstwa w przeważającej części z robotników niewykwalifikowanych, określono procent skrócenia czasu zastosowaniu 3 zmiany w stosunku do pracy na jedną zmianę jako 50% w stosunku do robót stanu surowego i 40% w stosunku do robót stanu wykończeniowego.

W rezultacie:

a) Kolumna 7 — dla pracy na dwie zmiany przyjęto do obliczeń 55% czasu stanu surowego i 75% czasu stanu wykończeniowego.

b) ad. Kolumna 8 — dla pracy na trzy zmiany przyjęto do obliczeń 50% czasu stanu surowego i 60% czasu stanu wykończeniowego.

Przy obliczaniu cyklów produkcyjnych przyjęto, że plac budowy odpowiada następującym warunkom:

1) Bocznica kolejowa znajduje się w odległości 5 km od placu budowy.

2) Istnieje możliwość pobrania potrzebnej ilości mocy elektrycznej ze źródła znajdującego się na terenie budowy.

3) Drogi dojazdowe do placu budowy istnieją.

4) Źródło poboru wody z sieci wodociągowej, z rzeki lub strumienia znajduje się w bezpośredniej bliskości placu budowy i daje możliwość pełnego pokrycia zapotrzebowania.

5) Lokalne warunki pozwalają na pokrycie zapotrzebowania siły roboczej co najmniej w 70%.

W zależności od spełnienia tych warunków zmieniać się będzie czasokres cyklu produkcyjnego. Wprowadzono, ustalone drogą szacunkową 3 współczynniki S1, S2, S3, odnoszące się do różnych warunków techniczno-ekonomicznych, zawartych w p. 1—5 w jakich znaleźć się może plac budowy projektowanej inwestycji.

Współczynnik S1.

Spełnione są warunki zawarte w punkcie 1 do punktu 4. Punkt 5 lokalne warunki uniemożliwiają pokrycie siły roboczej do wysokości 70%. Przyjęto średnie pokrycie do 50%.

Współczynnik S2.

Spełnione są warunki zawarte w punktach 2, 3, 4, 5. Zachodzi konieczność budowy bocznicy kolejowej długości ca 30 km.

Współczynnik S3.

Spełnione są warunki zawarte w punktach 1, 3, 5. Zachodzi konieczność budowy linii doprowadzającej energię elektryczną z odległości powyżej 2 km oraz konieczność wykonania głębokich studzień wraz z instalacją rozprowadzającą.

5.

ZARZĄDZENIE Nr 5 MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 5 stycznia 1952 r.

w sprawie zasad przydziału i norm zużycia ciepłej odzieży specjalnej w roku 1951/1952.

W związku z Uchwałą Prezydium Rządu Nr 770 z dnia 12 listopada 1951 r. w sprawie budownictwa zimowego 1951/1952 oraz zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 452 z dnia 13 grudnia 1951 r. w sprawie ciepłej odzieży specjalnej dla pracowników zatrudnionych w budownictwie w sezonie zimowym 1951/52 r. zarządzem, co następuje:

§ 1. Przy robotach wykonywanych w okresie zimowym w warunkach narażających pracowników na przemoczenie, ziębnięcie itd., centralne zarządy, zjednoczenia i przedsiębiorstwa budownictwa przemysłowego obowiązane są w sezonie zimowym 1951/1952 zaopatrywać swych pracowników w ciepłą odzież specjalną według załączonej przy niniejszym tabeli określającej normy przydziału i okresy zużycia tej odzieży.

§ 2. Stwierdzenie czy warunki pracy wymagają przydziału ciepłej odzieży specjalnej należy do kierownika jednostki w porozumieniu z przedstawicielem Rady Zakładowej.

§ 3. Ciepła odzież specjalna pozostaje własnością przedsiębiorstwa.

§ 4. Po zakończeniu okresu zimowego lub w razie zwolnienia z pracy pracownik winien bezwzględnie zwrócić przedsiębiorstwu posiadaną ciepłą odzież specjalną.

§ 5. Przydzielona pracownikowi ciepła odzież specjalna powinna być w miarę możności użytkowana przez tego samego pracownika.

§ 6. Przydzielona pracownikowi ciepła odzież specjalna służy mu do używania w zasadzie wyłącznie na czas i w miejscu pracy.

Użytkowanie tej odzieży poza miejscem pracy jest dozwolone w wypadkach uzasadnionych warunkami lokalnymi (np. przejazdy, zwłaszcza przy zmiennym miejscu pracy, brak odpowiednich rozbieralni na miejscu pracy), przy czym ustalenie powyższe następuje jak w § 2.

§ 7. O obowiązkach, wynikających z §§ 3, 4 i 6 niniejszego zarządzenia należy pouczyć pracownika przy wydawaniu ciepłej odzieży specjalnej czyniąc o tym wzmiankę na podpisanym przez niego pokwitowaniu.

§ 8. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem podpisania.

KIEROWNIK MINISTERSTWA

Dr Cz. Bąbiński

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 5 z dnia 5 stycznia 1952 r.

TABELA NORM CIEPŁEJ ODZIEŻY SPECJALNEJ

dla pracowników zatrudnionych na robotach budowlanych w sezonie zimowym 1951/1952 r.

Lp.	Nazwa stanowiska pracy	Nazwa odzieży	Okres zużycia	Uwagi
1	2	3	4	5
1	M u r a r z	kamizelka wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	tylko dla zatrudn. na zewn. i pomieszcz. nie zabezpieczonych przed mrozem
2	Pomoc murarska	bluza wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
3	Fasadziarz	bluza wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	

1	2	3	4	5
4	Robotnicy — układanie konserwacja torów szynowych na budowie	kamizelka wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
5	Malarz konstrukcji żelaznej	bluza wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	tylko przy pracach zewn. nie zabezpieczonych przed mrozem
6	Betoniarz - układacz	kamizelka wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
7	Wiertacze ziemi	kamizelka wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
8	Instalator centralnego ogrzewania i gazowego	kamizelka wat.	4 okr. zimowe	
9	Instalator wodno - kan.	kamizelka wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	tylko przy pracach zewn. nie zabezpieczonych przed mrozem
10	Minerzy strzałowi	kamizelka wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
11	Asfalciarz	kamizelka wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
12	Obsługa wind budowlanych	bluza wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
13	Obsługa młotów pneumatycznych	kamizelka wat spodnie wat.	4 okr. zimowe	
14	Robotnicy porządkowi na budowie	kamizelka wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
15	Robotnik magazynowy w magazynie nieopalanym	kamizelka wat.	4 okr. zimowe	
16	Łamacz kamienia w kamieniołomach	bluza wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
17	Monter konstrukcji stalowej zatr. na wysokościach i zewn.	bluza wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
18	Spawacz na otwartej przestrzeni i wysokościach	bluza wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
19	Koźlarz	kamizelka wat.	4 okr. zimowe	
20	Wiertacz metalowy na otwartej przestrzeni i na wysokości	bluza wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
21	Gracownikz	kamizelka wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
22	Cieśla na wysokościach i przy pracach zewn.	bluza wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
23	Robotnicy placowi, transportowi	kamizelka wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
24	Zbrojarz i pomoc	bluza wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
25	Dekarz i pomoc oraz blacharze wykonujący prace na zewnątrz	kamizelka wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
26	Szklarz świetlików	kamizelka wat.	4 okr. zimowe	odzież dyżurna
27	Instalator elektryczny sieci napowietrznej i pomoc	bluza wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
28	Instalator elektryczny kablowy i pomoc	bluza wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
29	Kamieniarz zatrudn. na wolnym powietrzu i w pomieszczeniach niezabezpieczonych przed mrozem i pomoc	kamizelka wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
30	Nitownik konstrukcji stalowej na wolnym powietrzu	bluza wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
31	Nitogrzej na wolnym powietrzu	bluza wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
32	Obsługa betoniarki	bluza wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
33	Obsługa mieszarek bitumicznych	bluza wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
34	Obsługa kruszarki	bluza wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
35	Obsługa pustaczarki i innych maszyn na wolnym powietrzu	bluza wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
36	Składacz konstrukcji stalowej na otwartej powierzchni	kamizelka wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	odzież dyżurna
37	Maszynista dźwigów budowalnych	bluza wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	
38	Operator i pomoc sprzętu ciężkiego	bluza wat. spodnie wat.	4 okr. zimowe	

6.

ZARZĄDZENIE Nr 7
MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 11 stycznia 1952 r.

w sprawie zasad i trybu nadawania uprawnień wewnętrznego rozrachunku gospodarczego jednostkom organizacyjnym budownictwa przemysłowego.

W zrozumieniu, że rozrachunek gospodarczy jest jedynie słuszną metodą zarządzania przedsiębiorstwem socjalistycznym — w roku 1951 w jednostkach organizacyjnych budownictwa przemysłowego następowało pogłębienie rozrachunku gospodarczego.

W wyniku tej akcji uzyskało uprawnienia:

1. pełnego rozrachunku gospodarczego 77 jednostek.

2. wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego 88 jednostek,

3. prowadzenia samodzielnej księgowości przy ograniczonym rozrachunku gospodarczym 112 jednostek,

Należycie prowadzony rozrachunek gospodarczy:

1. wzmaga kontrolę wykonania planów produkcyjnych,

2. umożliwia kontrolę urzeczywistniania systemu oszczędzania,

3. daje możność kontroli wykonania zadań w zakresie obniżania kosztów własnych,

4. umożliwia ujawnianie i racjonalne wykorzystanie rezerw ludzkich i materiałowych,

5. daje możność prawidłowego zorganizowania ewidencji mienia socjalistycznego i wzmaga jego zabezpieczenie przed marnotrawstwem i kradzieżą,

6. wzmaga odpowiedzialność kierowników jednostek gospodarczych za wyniki ich działalności,

7. stwarza szerokie możliwości dla przejawiania aktywności załogi i wciągnięcia jej do udziału w zarządzaniu gospodarką, oraz rozwija jej twórczą inicjatywę w kierunku poprawienia wskaźników jakościowych działalności przedsiębiorstwa.

W wyniku analizy przebiegu procesu i rezultatów pogłębiania rozrachunku gospodarczego w budownictwie przemysłowym stwierdzono, że pomimo osiągnięcia w 1951 roku znacznych efektów ilościowych—nie osiągnięto pełnych korzyści, o których mowa wyżej, ze względu na to, że centralne zarządy nie posiadały planu pogłębienia rozrachunku gospodarczego i nadawanie uprawnień rozrachunku gospodarczego odbywało się w sposób niedostatecznie regulowany, a w niektórych jednostkach popełniono szereg niewłaściwości, a mianowicie:

1. w jednostkach, którym nadawano uprawnienia pełnego rozrachunku gospodarczego nie zawsze przeprowadzano, na czas prace organizacyjno-przygotowawcze. Nie doprowadzano do nich pełnego planu produkcyjnego, nie wyposażono ich należycie w środki trwałe i obrotowe, nie przeprowadzono odpowiedniej akcji szkoleniowej, wskutek czego zamiast usprawnienia pracy tych jednostek występowały trudności gospodarcze i finansowe,

2. w wielu jednostkach, którym nadawano uprawnienia pełnego rozrachunku gospodarczego nie organizowano komórek planowania, statystyki, kosztorysów i umów itp., wskutek czego urzeczywistniano tam tylko rachunkowo-finansową stronę rozrachunku gospodarczego,

3. nie zawsze zgłaszano wnioski o nadanie uprawnień pełnego rozrachunku gospodarczego zarządom budowlanym o dostatecznie dużym zakresie robót i dostatecznym wyposażeniu w środki obrotowe, wskutek czego:

a) zmniejszała się rentowność,

b) wzrastały niepłatności jednych zarządów budowlanych wobec drugich, powodujące unieruchomienie środków obrotowych i zmniejszanie operatywności finansowej zjednoczeń,

c) wzrastały manipulacje finansowe i rachunkowe.

4. Zdarzały się przypadki zgłaszania wniosków o nadanie uprawnień pełnego rozrachunku gospodarczego wszystkim jednostkom wchodzącym w skład zjednoczenia, co świadczyło o skłonności przechodzenia zarządów zjednoczeń na typ administracyjny, przy którym zarządy zjednoczeń stanowiłyby pośrednie ogniwo organizacyjne oddalone od procesu produkcji,

5. przerzucenie czynności administracyjno-gospodarczych na kierownictwo zarządów budowlanych nieprzygotowanych należycie do wprowadzenia rozrachunku gospodarczego powodowało obarczenie zarządów budowlanych znaczną ilością prac administracyjnych, co im w dużym stopniu utrudniało bezpośrednie kierowanie produkcją.

W celu wzmocnienia rozrachunku gospodarczego, wprowadzenia jednolitych zasad jego pogłębiania i zlikwidowania popełnionych w 1951 r. błędów — zarządzam, co następuje:

§ 1. Jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego, posiadające osobowość prawną, działają na zasadach pełnego rozrachunku gospodarczego.

§ 2. Zjednoczenia (przedsiębiorstwa) budownictwa przemysłowego są przedsiębiorstwami wytwórczymi, z wyjątkami określonymi w § 3.

Zjednoczenia mogą wyjątkowo stać się zjednoczeniami typu administracyjnego w rozumieniu zarządzenia Nr 130 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 5 września 1951 r., (Biuletyn Min. Bud. Przem. Nr 4, poz. 19), jeżeli ze szczególnych względów wszystkie wchodzące w ich skład jednostki organizacyjne otrzymają uprawnienia do działania na zasadach wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego.

§ 4. Jednostki organizacyjne bezpośrednio podległe centralnym zarządom, a nie posiadające osobowości prawnej, działają na zasadach wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego.

§ 5. Jednostki organizacyjne wchodzące w skład zjednoczeń (przedsiębiorstw), jak: zarządy budowlano-montażowe, bazy transportu, bazy sprzętu, zakłady produkcji pomocniczej i równorzędne działają na wewnętrznym ograniczonym rozrachunku gospodarczym, chyba, że zostanie im nadane uprawnienie wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego.

§ 6. Jednostki organizacyjne wymienione w § 5 mogą otrzymać uprawnienia wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego, jeżeli:

a) wielkość i technologia produkcji zapewnia wygospodarowanie planowej rentowności i

b) siedziba ich znajduje się na terenie działania innego oddziału niż oddział banku finansującego działalność eksploatacyjną zjednoczenia,

c) przewidywane jest nadanie im osobowości prawnej,

d) za usamodzielnieniem tych jednostek przemawiają szczególne względy.

§ 7. Wszystkie zarządy budowlano - montażowe, bazy transportu, bazy sprzętu, zakłady produkcji pomocniczej i jednostki równorzędne winny prowadzić rachunkowość w zakresie, który zostanie ustalony odrębnymi przepisami.

§ 8. Uprawnienia do posiadania własnego rachunku operacyjnego i do bezpośredniego finansowania przez Bank posiadają wyłącznie jednostki organizacyjne działające na pełnym lub wewnętrznym pełnym rozrachunku gospodarczym

§ 9. Wszystkie lub niektóre uprawnienia wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego nadaje Minister Budow-

nictwa Przemysłowego dwa razy do roku, na początek pierwszego i trzeciego kwartału kalendarzowego.

§ 10. Wnioski o nadanie wszystkich lub niektórych uprawnień wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego składają:

a) dyrektorzy zjednoczeń (przedsiębiorstw) — dyrektorom centralnych zarządów nie później niż na 60 dni przed terminami ustalonymi w § 9,

b) dyrektorzy centralnych zarządów — Ministrowi Budownictwa Przemysłowego na 40 dni przed terminami ustalonymi w § 9.

§ 11. Wnioski o nadanie wszystkich lub niektórych uprawnień wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego winny zawierać:

a) nazwę i siedzibę jednostki,

b) wielkość zadań produkcyjnych,

c) projekt wewnętrznego schematu organizacyjnego,

d) bilans etatów i naświetlenie możliwości pozyskania kadr,

f) uzasadnienie organizacyjno-ekonomiczne.

§ 12. 1. Jednostka organizacyjna, której nadano uprawnienia do działania na zasadch pełnego rozrachunku gospodarczego winna niezwłocznie przeprowadzić prace organizacyjno-przygotowawcze, polegające głównie na:

a) wytypowaniu i przygotowaniu pracowników do objęcia kierowniczych stanowisk we wszystkich działach jednostki,

b) zapewnieniu pomieszczenia biurowego, sprzętu itp. wyposażenia,

c) zapewnieniu wyposażenia technicznego,

d) opracowaniu i przedłożeniu do zatwierdzenia planu produkcyjno-finansowego,

e) opracowaniu planu finansowania na kwartał, od którego zaczyna się finansowanie i nawiązaniu kontaktu z bankiem.

2. Prace, o których mowa w ust. 1 winny być ukończone przed terminem wprowadzenia rozrachunku gospodarczego.

3. Dyrektorzy (kierownicy) jednostek organizacyjnych nadrzędnych obowiązani są nadzorować i zapewnić wykonanie prac przygotowawczych.

§ 13. Zobowiązuje się dyrekterów centralnych zarządów do poddania analizie aktualnego stopnia uprawnień rozrachunku gospodarczego podległych im jednostek, oraz do złożenia Departamentowi Finansowemu w terminie do dnia 31 stycznia 1952 r. wniosków w sprawie dostosowania organizacji rozrachunku gospodarczego tych jednostek do ustaleń zawartych w niniejszym zarządzeniu.

§ 14. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

KIEROWNIK MINISTERSTWA

Dr Cz. Bąbiński

7.

OKÓLNIK Nr 1

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 3 stycznia 1952 roku.

w sprawie terminów sporządzania zamknięć rachunkowych za rok 1951.

Ustalony zarządzeniem Ministra Finansów na dzień 10 marca 1952 roku termin sporządzenia sprawozdań rocznych za 1951 rok dla zjednoczeń (przedsiębiorstw) podległych Ministerstwu Budownictwa Przemysłowego — nakłada się na jednostki samobilansujące, podległe zjednoczeniom obowiązek zakończenia prac bilansowych do dnia 25 lutego 1952 roku.

Doświadczenie roku ubiegłego wykazało, że wskutek przeterminowania prac bilansowych za 1950 rok — sprawozdawczość za I i II kwartał 1951 wpłynęła ze znacznym opóźnieniem, tracąc przez to na swej użyteczności jako instrument operatywnego zarządzenia i kontroli. Stan ten nie może mieć miejsca w roku 1952.

Dyrektorzy (kierownicy) jednostek samobilansujących i nadrzędnych winni mieć na uwadze, że prawidłowe, dokładne i terminowe sporządzenie zamknięć za rok 1951 jest sprawą nie tylko głównego księgowego, lecz stanowić będzie o zdolnościach organizacyjnych dyrektorów, którzy mają do dyspozycji wszystkie środki pozwalające wpływać na przebieg prac bilansowych, zapewniając w ten sposób jakościowe i terminowe ich zakończenie.

W celu zabezpieczenia terminowego złożenia bilansów za rok 1951, wcześniejszego niż w latach ubiegłych urealnienia sprawozdań rachunkowych, uporządkowania zagadnień finansowych oraz w celu zapewnienia bieżącej kontroli działalności zjednoczeń (przedsiębiorstw) polecam, co następuje:

§ 1. Dyrektorzy i kierownicy jednostek samobilansujących:

1) wstrzymają względnie odwołają urlopy pracownikom księgowo-finansowym oraz wyjątkowo pracownikom innych działów, bez których prace bilansowe mogłyby ulec zahamowaniu,

2) zwiększają czasowo etaty pracowników księgowo-finansowych kosztem rezerw istniejących w innych działach,

3) przydzielą ponadto czasowo pracowników z innych komórek do prac bilansowych,

4) wydadzą polecenia, aby wszelkie dokumenty niezbędne do zamknięć 1951 roku były opracowywane w pierwszej kolejności i natychmiast przekazywane komórkom księgowo-finansowym,

6) zapewnią współudział Podstawowej Organizacji Partyjnej i Rady Miejscowej przy usuwaniu przeszkód hamujących prace bilansowe, a w szczególności przy organizowaniu współzawodnictwa,

7) kontrolować będą postęp prac według harmonogramów, a w razie potrzeby zastosują odpowiednie środki dla usunięcia przeszkód zagrażających dotrzymaniu terminu.

§ 3. Meldunki, o których mowa w § 2 ust. 2 przesyłać będą:

1) jednostki samobilansujące do zjednoczeń (przedsiębiorstw) w dniach 11, 21 i 31 stycznia oraz 11 i 21 lutego 1952 roku,

2) zjednoczenia (przedsiębiorstwa) do centralnych zarządów w ciągu 3 dni po terminach ustalonych w pkt. 1,

3) centralne zarządy do Departamentu Księgowości w ciągu 7 dni po terminach ustalonych w pkt. 1.

§ 4. Departament Księgowości składać mi będzie meldunki zbiorcze w ciągu 3 dni po otrzymaniu sprawozdań z centralnych zarządów.

§ 5. Począwszy od dnia 25 lutego 1952 roku centralne zarządy obowiązane będą sporządzać i składać do Departamentu Księgowości co 5 dni meldunki zawierające:

1) ogólną ilość bilansów sporządzanych,

2) ilość bilansów złożonych (w badaniu),

3) ilość bilansów przyjętych do wstępnego zatwierdzenia.

4) ilość bilansów zwróconych do poprawek, (terminy powtórnego złożenia),

5) ilość bilansów niezłożonych (przyczyny opóźnienia, zastosowane środki zaradcze, terminy złożenia).

KIEROWNIK MINISTERSTWA

Dr Cz. Bąbiński

8.

OKÓLNIK Nr 3

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 14 stycznia 1952 r.

w sprawie norm pracy dla transportu zaprawy do robót murarskich.

Stwierdzone zostało, że na niektórych budowach wyposażenie w sprzęt i organizacja pracy przy transporcie zaprawy do robót murarskich nie są zgodne z założeniami ustalonymi w K. N. i C. J. (zarządzenie Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 4 z dnia 1 lutego 1951 r). W szczególności stwierdzono przypadki:

a) stosowania taczek o pojemności teoretycznej 60 litrów i niżej,

b) wydzielania z ogólnych grup pracowników zatrudnionych przy transporcie zespołów donoszących lub dowożących ręcznie zaprawę dla robót murarskich.

Z uwagi na to, że w przypadkach tych stosowanie norm pracy i cen jednostkowych według K. N. i C. J. może nie uwzględniać tych odchyleń i powodować niesłuszne zastosowanie norm pracy, ustalam, co następuje:

1. W przypadkach opisanych na wstępie w pkt a i b zezwala się na opracowywanie zakładowych norm pracy dla transportu zaprawy do murów.

2. Normy, o których mowa w pkt 1, podlegają zatwierdzeniu w trybie określonym w § 4 zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 150 z dnia 19 października 1951 r. w sprawie zatwierdzania i upowszechniania norm pracy w zakresie wykonawstwa.

3. Okólnik wchodzi w życie z dniem podpisania.

KIEROWNIK MINISTERSTWA **Dr Cz. Bąbiński**

9.

OKÓLNIK Nr 4

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 16 stycznia 1952 r.

w sprawie zmniejszenia przestojów wagonów kolejowych przy przeładunkach.

W związku z często powtarzającymi się w niektórych Zjednoczeniach (przedsiębiorstwach) Budownictwa Przemysłowego przypadkami przestojów wagonów kolejowych ponad przewidziane normy czasowe — w celu przeciwdziałania temu i zmobilizowania Zjednoczeń (Przedsiębiorstw) do walki o likwidację przestojów polecam co następuje:

§ 1. Centralne zarządy w terminie do dnia 31 stycznia 1952 r. po dokładnym przeanalizowaniu przyczyn powstawania przestojów — przedsięwezmą wszelkie niezbędne środki zaradcze, zmierzające do zapobieżenia przestojom w przyszłości.

Odpisy wydanych poleceń w tym przedmiocie centralne zarządy prześlą niezwłocznie do Centralnego Zarządu Transportu.

§ 2. Kwoty uiszczone z tytułu przestojowego wagonów kolejowych należy rejestrować w księgowości zjednoczeń (przedsiębiorstw) na osobnych rachunkach zgodnie z pismami okólnymi Departamentu Księgowości Nr 30 z dnia 20 sierpnia 1951 r. i Nr 38 z dnia 19 listopada 1951 r.

§ 3. Dyrektorzy zjednoczeń (przedsiębiorstw) obowiązani są co miesiąc przeprowadzać analizę kwot wpisanych na rachunkach, o których mowa w § 2 oraz przyczyn powstałych przestojów i każdorazowo wydawać polecenia zmierzające do usprawnienia pracy komórek transportowych i usunięcia przyczyn przestojów.

§ 4. 1. W każdym istotnym przypadku przestoju, właściwe komórki zjednoczeń najpóźniej następnego dnia winny sporządzić protokół, określający:

1) stację kolejową Nr Nr wagonów, Nr Nr listów przewozowych i datę przestoju,

2) rodzaje ładunków,

3) ilość godzin przestoju przy każdym wagonie,

4) kwotę opłat karnych za przestoje,

5) przyczyny powstania przestojów.

2. Protokół, o którym mowa w ust. 1, zaopatrzony podpisem dyrektora zjednoczenia, winien być natychmiast po sporządzeniu przesłany w kopiach do właściwego centralnego zarządu oraz do Ministerstwa Kolei, Departament Handlowo-Taryfowy.

§ 5. Kierownik właściwej jednostki obowiązany jest do potrącenia premii częściowo lub całkowicie pracownikom, którzy spowodowali przestój wagonów.

§ 6. Okólnik wchodzi w życie z dniem podpisania.

KIEROWNIK MINISTERSTWA

Dr. Cz. Bąbiński

10.

PISMO OKÓLNE Nr 1

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO
GABINET MINISTRA

z dnia 7 stycznia 1952 r.

w sprawie przekazywania nieruchomości na podstawie dekretu z dnia 26 kwietnia 1949 r. (Dz. U.R.P. Nr 27, poz. 197).

W myśl § 7 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 sierpnia 1949 r. w sprawie przekazywania nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U.R.P. Nr 47, poz. 354) władza naczelna posiadacza nieruchomości powinna w ciągu czternastu dni udzielić odpowiedzi władzy naczelnej wnioskodawcy, czy wyraża zgodę na przekazanie nieruchomości, czy też odmawia jej przekazania.

W celu umożliwienia władzy naczelnej posiadacza dotrzymania określonego wyżej terminu, Gabinet Ministra przypomina wykonawcom narodowych planów gospodarczych, podległym Ministerstwu Budownictwa Przemysłowego (instytucjom, zjednoczeniom, przedsiębiorstwom) o obowiązku załączania do wniosków o przekazanie nieruchomości, składanych w trybie art. 3 dekretu z dnia 26 kwietnia 1949 r., opinii dotychczasowego posiadacza nieruchomości co do jej przekazania (patrz pkt 6 Instrukcji Gabinetu Ministra Nr 3 z dnia 20 lipca 1951 r. w sprawie trybu postępowania przy przekazywaniu i nabywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych).

Jednocześnie Gabinet Ministra zobowiązuje wszystkie jednostki organizacyjne podległe Ministerstwu do bezzwłocznego udzielania opinii, co do przekazania nieruchomości będących w ich użytkowaniu, w przypadku, gdy o taką opinię zwrócą się inne władze naczelne lub wykonawcy narodowych planów gospodarczych, podlegli tym władzom.

Kopie wydawanych opinii przesyłać należy do właściwych centralnych zarządów, które wraz z własną opinią kierować je będą do Gabinetu Ministra.

p.o. DYREKTOR GABINETU **Wł. Kopeć**

Adres Redakcji i Administracji: Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego, Gabinet Ministra, Warszawa, Krucza 24/26
Tel. 636-80, wewn. 307, pok. 123.

Druk LSW Warszawa, Al Jerozolimskie 123 Pap. druk. sat. kl. VII-A1/60 g Zam. 140 z dn. 16.II.52 r. 3-B-11275